

Не чакайте перфектната идея, правете филми

Така преподавателите от Единбургския колеж по изкуствата съветват студентите на фестивала за анимация във Варна

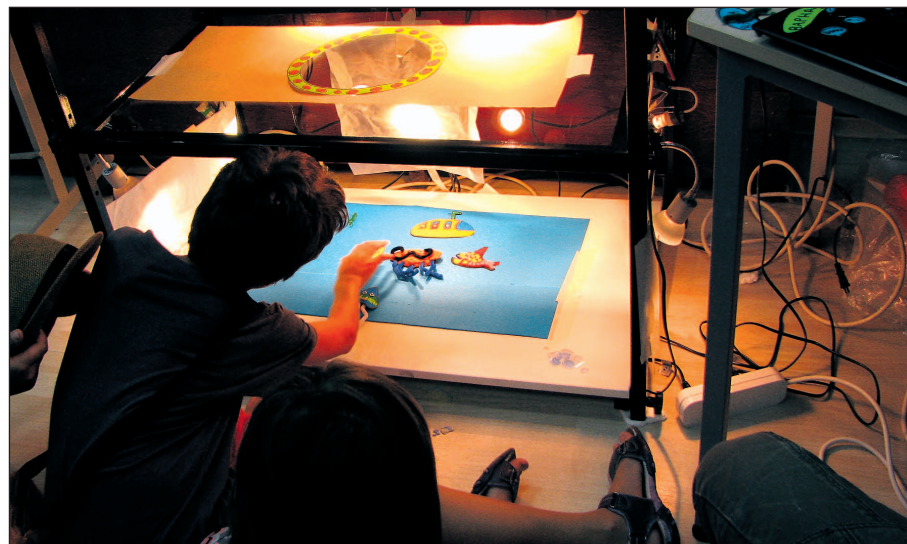
Преди дни във Варна приключи Осмият световен фестивал на анимационния филм. Предисторията на този форум, възроден миналата година след 15-годишно прекъсване, е интересна. През 80-те години на миналия век той за кратко време успява да се превърне в един от най-престижните на световната анимационна сцена. Миналата година малка група хора, водени от известния наш режисьор и художник проф. Анри Кулев, успяват да го възстановят, но вече като ежегоден, за разлика от неговия предшественик. В

организацията на събитието участват студенти и преподаватели от Нов български университет.

Освен с високото качество на подбраните филми, програмата на фестивала се отличава с нещо много ценно – тя е изпъстрена с прожекции на студентски филми, анимационни работилници и майсторски класове. Имаше сборни програми със студентски филми от Института за дизайн и декоративни изкуства ENSAD, Франция; от уникалното висше училище само за анимация във Ви-

борг, Дания – „The Animation Workshop”; известното студио „Шар”, което е същевременно и продуцентска къща, и школа за младите руски аниматори; Филмовата академия в Баден-Вюртенберг, Германия, и от Единбургския колеж по изкуствата към университета в шотландската столица, който за втори път гостува във Варна. Срещите и контактите с различни автори са изключително ценни за студентите.

Сред споменатите работилници особено място заемат две.

Деца от Варна анимират риби и рачета, които сами са изработили

Оживяват глинени фигурки

Ведната Жан Люк Слок и Карин Миралес работиха с деца. Двата бяха гости и активни участници и на миналогодишното издание на фестивала. При малчуганите е

оживено и шумно. Те са ентусиазирани и нетърпеливи, но целият поток от енергия, идеи и желания ненатрапчиво и много лесно е овладяван от опитните водещи.

Жан Люк Слок е продуцент на белгийското студио „Сатера, etc.”, което се помещава в Лиеж и продуцира авторски филми и продукции с деца и възрастни.

Те имат за цел да научат малките и големите да работят заедно, да решават конфликти, да опитат от вълшебната сила на творчеството. Анимацията помага на децата да

се научат да мислят, да разказват, да търсят оригинални решения, докато се забавляват. Ето какво разказаха за своята работа двамата гости на фестивала.

Жан Люк Слок, продуцент и режисьор в белгийското студио „Сатера, etc.”

Студиото работи на три нива – с деца и ученици по време на ваканциите; с възрастни; продуцираме и собствени филми. Третата част – работим в сътрудничество с други фирми. Студиото ми е отпреди 33 години и почти през целия си живот съм работил в него. Работим и в Африка – в Бурунди, Сенегал, Буркина Фасо, по 3-годишен субсидиран от правителствата проект. Винаги се опитваме да предотвратим ефекта на one shot – отиваш, правиш кръжок и толкова. Ние подготвяме хора, които да продължат работата и след като сме си тръгнали оттам. Оставаме и апаратура. Децата са по-нетърпеливи, а анимацията изисква търпение – преди да се анимира, трябва да се подготви установката, камерата, това отнема време. Във Варна раздвижваме фигурки от глина и пластилин, които децата са правили.

Карин Миралес, собственик и режисьор на студио „Labodanin”

От една година имам самостоятелно студио във Франция, а преди това 11 години работех заедно с други колеги. Организирам кръжоци по анимация за деца и възрастни. За втори път съм на фестивала във Варна, където имам удоволствието да занимавам ученици от града и да им помогна да направят кратък филм. Много е хубаво да работиш и с деца, и с възрастни, да виждаш как се радват, когато картинката се раздвижи. Възклицанието често е: „Аз ли направих това?”. Възрастните по-трудно се престрашават да правят нещо за разлика от децата, които не се боят да допускат грешки и обикновено не мислят за това. Сред

възрастните, които посещават моите занимания, има учители, които искат да подпомогнат своята преподавателска работа с анимационни материали. С малките пък правим филми, които се показват на фестивали като този в Дубровник през октомври, където филми за деца са правени от техни връстници. Работила съм и по един проект със затворници, с които направих два филма. Ходих там три седмици всеки ден и винаги старателно ме претърсваха преди урока. Няма да забравя звука при отключването на вратите – чувала съм го в толкова много филми, че се е превърнал вече в някакво клише, но наистина е точно такъв. Във Франция не може да се снима на живо в затвора и чрез средствата на анимацията затворниците могат да разказват за своя живот.

Работилницата „Звук и спомени”

Другата анимационна работилница във фестивала е „Звук и спомени”, водена от преподавателите от колежа по изкуствата към Единбургския университет Джаред Тейлър – директор на програмата по анимация, и д-р Джонатан Мъри.

Тя представляваше малко видоизменено според тукашните технически условия упражнение от тяхната учебна програма. Задачата беше студентите да направят малки екипи и всеки да запише един спомен в рамките на минута. После екипът

от трима души решава кой от спомените има шанс да стане интересен анимационен филм и по звука, спазвайки ритъма на разказа, емоционалните паузи и акценти, да се направи бързо филмът – в рамките на не повече от месец. Прожекцията от сту-

дентските филми, направени по този начин в Шотландия, беше изключително интересна – и като професионални постижения на студентите, но също и като голям разказ за това, какво вълнува младите хора, кои теми се преповтарят.

Ето какво казаха за своите педагогически методи пред в. „Аз Буки” участниците в малкия университет, в какъвто обещава да се превърне Варненският фестивал на анимационния филм.

Джонатан Мъри:

Целта ни беше да видим как студенти от други страни реагират на нашите обучителни методи, както и да видим как работят нашите колеги преподаватели от България, Франция и др. Студентите бяха много активни, имаха интересни идеи. В момента откриваме повече прилики, отколкото разлики между студентите от нашите две страни.

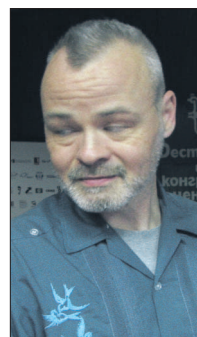
Джаред Тейлър:

Преди да започна работа в Единбургския колеж по изкуствата, преподавах в колежа „Ривънсбон” в Лондон дигитални технологии и всичко беше свързано с компютъра. Използваха се малко традиционни методи, но едно от най-важните неща беше рисуването от натура. Това е изключително важно. Ако поставите пред компютъра някого, който не може да рисува, резултатът ще бъде лош, но скъпа рисунка. В Единбург нещата са различни. Тук не препоръчваме на студентите какво да използват. По-скоро се стремим да им покажем колкото се може повече различни методи за производство на филми. Във втората част на обучението те трябва да решат кой метод да използват в дълбочина.

Стимулираме нашите студенти да се стремят да завършат филмите си. Има ужасна тенденция сред тях да се тревожат дали са намерили съвършената идея, преди да са направили каквото и да било. Вярвам, че причината хората да творят и в нашия случай да правят анимация няма нищо общо с това, колко добър и траен ще бъде крайният резултат. Това просто е

един продължителен процес.

Затова се опитваме да накараме студентите да завършват кратки анимационни филми. Такава е и идеята на 10x10 – за 10 дни студентите да направят 10 филма, т. е. по един филм на ден. Целта ни е да ги стимулираме в максимално кратък срок да направят нещо завършено. Понякога творческото мислене се стимулира от преподобяването на препятствия, решаването на конкретен проблем. В случая срокът от 24 часа е единственото препятствие и затова ги насърчаваме да го преодолеят по всякакъв начин. Резултатът е, че студентите много експериментират, довършват повечето идеи, които им хрумват, просто физически повече се занимават с анимация.

Кадър от филма „Аз съм Том Мууди” от студентската програма от Единбург, показан във Варна, който получи награда в Отава